

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 6Co/249/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1616210439
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 06. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kučerová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2022:1616210439.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Kučerovej a členov senátu JUDr. Michaely Krajčovej a Mgr. Jany Janics Bajánkovej v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, Bratislava, Pajštúnska č. 5, zastúpený Remedium Legal s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, proti žalovaným: X/R. B., L. XX.XX.XXXX, J. Š. XXX/X, X. E., X/ C. B., L. XX.XX.XXXX, J. Š. XXX/XX, X. E., X/ C. J., L. XX.XX.XXXX, J. Š.G. XXX/X, X. E. S. X/ G. B., L. XX. XX. XXXX, J. Š. XXX/X, X. E., za účasti osobitného subjektu na strane žalovaného: Občianske združenie VŠEOBECNÁ OCHRANA PRÁV SPOTREBITEĽOV, IČO: 42 362 962, so sídlom Šafárikovo nám. 7, 811 02 Bratislava, o zaplatenie sumy 10 467,06 Eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Malacky zo dňa 29.mája 2019, č.k. 27Csp/361/2016-129, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovaným 1/ až 4/ **s a n e p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol; žalovanému nepriznal nárok na náhradu trov konania.

2. Z vykonaného dokazovania súd prvej inštancie zistil, že právny predchodca žalobcu (Slovenská sporiteľňa, a. s.) a pôvodný žalovaný (W. C. B.S.) uzavreli dňa 10.09.2008 zmluvu o splátkovom úvere č. XXXXXXXXXXX, na základe ktorej bol pôvodnému žalovanému poskytnutý úver vo výške 11.617,87 eur. Výzvou zo dňa 9.9.2015 vyzvala právna predchodkyňa žalobcu žalovaného na splácanie pohľadávky, ktorá ku dňu 8.9.2015 bola vo výške 4.420,60 eur. Doklad o doručovaní výzvy žalobca nepredložil. Oznámením o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.9.2015 Slovenská sporiteľňa, a. s. oznámila žalovanému, že vyhlásila ku dňu 29.9.2015 mimoriadnu splatnosť pohľadávky zo zmluvy. Zároveň vyzvala žalovaného na úhradu sumy 10.372,58 eur do 15 dní. Podľa pripojenej doručky bolo oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti doručené žalovanému dňa 5.10.2015. Slovenská sporiteľňa, a.s. a žalobca uzatvorili dňa 23.10.2015 zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1237/2015/CE (v prílohe č. 1 k zmluve o postúpení pohľadávok je uvedená pohľadávka voči žalovanému). Listom zo dňa 30.10.2015 právna predchodkyňa žalobcu žalovanému oznámila postúpenie pohľadávky (v sume 4.880 eur s príslušenstvom) žalobkyni.

3. Právne odkazujúc na ust. § 39, 52 ods. 1, 2, 3,4, § 54 ods. 2, § 524 ods. 1 a 2, § 526 ods. 1,2 zákona č.40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „O. z.“, alebo „Občiansky zákonník“), § 2 písm. a), b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch § 92 ods. 8 zákona č.483/2001 Z. z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o bankách“, príp. „ZoB“) účinného ku dňu postúpenia pohľadávky, dospel súd prvej inštancie k záveru, že žaloba

nie je dôvodná, argumentujúc nedostatkom aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní. Uviedol, že vykonaným dokazovaním mal preukázať, že medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovaným bola uzavretá zmluva o splátkovom úvere, ktorej predmetom bolo poskytnutie úveru. Zmluvu uzavretú medzi právnou predchodkyňou žalobcu a (pôvodným) žalovaným vyhodnotil ako spotrebiteľskú zmluvu v zmysle príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka aj ustanovení ZoSÚ. V danom prípade ako prvoradú riešil otázku, či žalobca je aktívne vecne legitimovaný domáhať sa zaplatenia peňažnej pohľadávky voči žalovanej na základe predmetnej zmluvy. Posudzovanie aktívnej a pasívnej vecnej legitímácie v konaní je imanentnou súčasťou rozhodovania súdu [rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 2Cdo 205/200139 (pravdepodobne 2Cdo 205/2009, poznámka odvolacieho súdu)]. Žalobcu zaťažuje povinnosť preukázať svoju aktívnu vecnú legitímáciu v konaní, pričom je potrebné zdôrazniť, že záväzkový vzťah, ktorý je predmetom konania, je splátkový úver (bankový úver), ktorý na rozdiel od iných úverov, napr. od nebankových spoločností je regulovaný aj špeciálnou právnou úpravou zákona o bankách. Banka je štátom autorizovaná inštitúcia, ktorej činnosť v zmysle § 2 ods. 3 zákona č. 483/2001 Z.z. podlieha bankovému povoleniu a nad činnosťou bánk zároveň vykonáva dohľad Národná banka Slovenska. Skonštatoval, že na postúpenie pohľadávky vo všeobecnosti je potrebné aplikovať ustanovenie § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka, avšak pri bankových úveroch je potrebné rešpektovať aj ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách v súvislosti s identifikáciou predmetu zmluvy o postúpení pohľadávky. Vo všeobecnosti môže byť predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky pohľadávka akéhokoľvek druhu, teda aj iná ako peňažná, môže byť splatná, nesplatná alebo aj budúca, avšak musí to byť pohľadávka určitá a existujúca. V prípade bankových úverov ustanovenie § 92 ods. 8 zákona o bankách poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom právnom vzťahu z bankového úveru tým, že k postúpeniu vyžaduje splnenie osobitných podmienok, a to preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky klientovi v omeškaní a jeho následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku. Súd prvej inštancie mal za to, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok platného postúpenia pohľadávky. Argumentoval, že žalobca v konaní nepreukázal, že žalovanému bola zo strany banky doručená písomná výzva na zaplatenie dlžnej sumy z úveru a napriek takejto výzve bol žalovaný viac ako 90 kalendárnych dní nepretržite v omeškaní so splnením svojho peňažného záväzku. V konaní nebolo podľa súdu prvej inštancie preukázané, že by výzva právneho predchodcu žalobcu voči žalovanému zo dňa 09.09.2015 na splácanie dlžnej pohľadávky bola dlžníkovi preukázateľne doručená. Navyše mal za to, že v prejednávacom prípade, pokiaľ by aj žalobca uniesol dôkazné bremeno ohľadne skutočného doručenia výzvy zo dňa 09.09.2015 žalovanému, nebola splnená ďalšia zákonná podmienka, a to že po jej doručení bol dlžník (žalovaný) nepretržite dlhšie ako 90 dní v omeškaní do dňa postúpenia pohľadávky na žalobcu, ku ktorému došlo 23.10.2015. Ani oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti zo dňa 30.09.2015, ktorým právny predchodca žalobcu vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 29.09.2015 a zároveň vyzval žalovaného na zaplatenie zosplatennej sumy do 15 dní od prevzatia tohto oznámenia, aj keď bolo žalovanému riadne doručené, nemohlo predstavovať výzvu predpokladanú zákonodarcom v § 92 ods. 8 zákona o bankách, napriek ktorej by bol dlžník viac ako 90 dní v omeškaní, pretože k nemu došlo v ešte kratšej lehote pred postúpením pohľadávky. Podľa názoru súdu prvej inštancie 90-dňové omeškanie dlžníka musí nasledovať po doručení výzvy banky, pretože v opačnom prípade by dané ustanovenie zákona o bankách strácalo zmysel a neposkytovalo by predpokladanú ochranu pred zhoršením právneho postavenia dlžníka v dôsledku postúpenia pohľadávky na nebankový subjekt. Pokiaľ by 90-dňové omeškanie dlžníka postačovalo na postúpenie pohľadávky aj pred doručením výzvy banky, tak zákonná podmienka výzvy by strácala zmysel, pretože táto by mohla byť dlžníkovi doručená napr. aj len deň pred postúpením pohľadávky a dlžník by už prakticky nemal možnosť na jej základe plniť banke. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 24.4.2018, sp.zn. 1 Cdo 147/2017, podľa ktorého: „Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovu následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku...“ „v prípade, ak by neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta zákona o bankách pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, jednalo by sa o postúpenie v rozpore so zákonom (v tomto prípade so zákonom o bankách), kedy je postúpenie pohľadávky v zmysle § 525 ods. 2 OZ vylúčené/ zakázané.“ Na základe uvedeného ozrejmil, že Zmluva o postúpení pohľadávok zo dňa 23.10.2015 je v časti postúpenia pohľadávky voči žalovanému absolútne neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka pre rozpor so zákonom, a to pre nedodržanie zákonnej podmienky uvedenej v ustanovení § 92 ods. 8

zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách. Uzavrel, že z vyššie uvedených dôvodov bolo potrebné konštatovať nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu a z uvedených dôvodov žalobu v celom rozsahu zamietol.

4. Výrok o náhrade trov konania súd prvej inštancie odôvodnil ustanoveniami § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 C.s.p. a plne procesnému úspešnému žalovanému náhradu trov konania nepriznal, pretože si náhradu trov konania neuplatnil a iné trovy mu zo spisu nevyplyvali.

5. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca dôvodiac tým, že súd prvej inštancie mu nesprávnym procesným postupom znemožnil uskutočňovať patriace práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/, h/ C.s.p.). Zastal názor, že v konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB ukladá a teda nedošlo k porušeniu bankového tajomstva. Argumentoval, že bolo preukázané, že žalovaný bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní (žalovaný bol v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi najneskôr od 31.12.2013, kedy naposledy titulom úveru uhradil postupcovi plnenie, pričom k postúpeniu pohľadávky došlo až dňa 23.10.2015). Žalovaný bol tak v omeškaní celkom 823 dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaný bol postupcom opakovane vyzvaný na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 09.09.2015 výzvou zo dňa 30.09.2015 (označenou ako oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti). Nestotožnil s právnym názorom súdu prvej inštancie, podľa ktorého v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB je na splnenie predpokladov podľa tohto ustanovenia potrebné, aby bol dlžník v omeškaní so splnením postupovaného peňažného záväzku po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní, pričom táto lehota začína plynúť až po doručení písomnej výzvy banky. Argumentoval, že takýto výklad zo znenia ust. § 92 ods. 8 ZoB nevyplyva. Ust. § 92 ods. 8 ZoB totiž pojednáva len o písomnej výzve banky voči svojmu klientovi, t. j. výzve banky k úhrade omeškaných splátok úveru, ktorá môže byť vykonaná kedykoľvek za trvania omeškania dlžníka. Ak by zákonodarca mienil týmto ustanovením poskytnúť dlžníkovi lehotu na dobrovoľné plnenie po dobu 90 dní od doručenia výzvy, bolo by to v ustanovení § 92 ods. 8 ZoB výslovne a jednoznačne uvedené. Navyše v súdenom prípade si zmluvné strany navyše dojednali plnenie v splátkach, žalovaný sa preto ocitol v omeškaní ihneď po tom, čo nezaplatil splátku v dohodnutej dobe splatnosti (§ 517 ods. 1 Občianskeho zákonníka). Argumentácia súdu prvej inštancie je preto absurdná a v rozpore so základnými súkromnoprávnymi princípmi, keďže dlžník sa dostáva do omeškania okamihom nezaplatenia splátky v deň splatnosti, nie až po výzve banky. Poukázal na ustanovenia § 150 ods. 1, § 151 ods. 1 C.s.p. a na to, že skutkové tvrdenia neboli protistranou popreté a tak ich bolo podľa jeho názoru potrebné považovať za tzv. nesporné skutkové tvrdenia, na základe čoho bolo v konaní potrebné uzavrieť, že je nesporným skutkovým tvrdením (ktoré nie je potrebné preukázať ďalšími listinnými, prípadne inými dôkazmi), že žalovaný bol v čase postúpenia pohľadávky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bol pred postúpením pohľadávky postupcom opakovane vyzvaný k úhrade svojho peňažného záväzku. Dal do pozornosti odvolacieho súdu aj na čl. 18 bod 18.14 zmluvy, v zmysle ktorej „Klient súhlasí s tým, že Banka je oprávnená kedykoľvek postúpiť akékoľvek svoje Pohľadávky, a to bez ohľadu na to, či sú budúce alebo súčasné, podmienené alebo nepodmienené, bez ohľadu na právny vzťah, z ktorého vyplývajú, ako aj bez ohľadu na to, či Banka vzniesla v súvislosti s takouto Pohľadávkou akúkoľvek požiadavku, alebo nie, voči Klientovi na tretiu osobu, alebo previesť akékoľvek svoje záväzky na tretiu osobu. Klient je oprávnený postúpiť svoje pohľadávky voči Banke alebo previesť svoje záväzky voči nej na tretiu osobu výlučne s predchádzajúcim písomným súhlasom Banky.“ Poukázal na uznesenia Krajského súdu v Trnave zo dňa 4.12.2018, sp. zn. 24Co 124/2018 a Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 27.3.2019, sp. zn. 19Co 64/2018 i ustanovenie § 524 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Svoju aktívnu legitímáciu preukázal predloženým oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu a zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Napokon mal za to, že žalovaný uznal svoj záväzok splácať dlžnú sumu a žiadne z jeho tvrdení nijakým spôsobom nerozporoval. Na pojednávaní uskutočnenom dňa 29.05.2019 o 14:00 hod. súhlasil s úhradou dlžnej sumy formou mesačných splátok a navrhoval postup podľa § 282 C.s.p., v čom mu však zo strany súdu nebolo vyhovené. Na základe vyššie uvedeného mal za to, že boli splnené všetky podmienky pre vydanie rozsudku pre uznanie nároku a súd mal tomuto jeho návrhu bez ďalšieho vyhovieť. Vzhľadom na uvedené zastal názor, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy, spolu s príslušným úrokom z omeškania. Pokiaľ ide o otázku jeho aktívnej legitímácie, predmetnú skutočnosť preukázal predloženým

oznámením o postúpení pohľadávky zo strany postupcu, ako aj zmluvou o postúpení pohľadávok spolu s príslušnou časťou prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok. Splnenie podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB v konaní preukázal prílohou č. 1 k Zmluve o postúpení pohľadávok, platobnou históriou úveru, ako aj výzvami zo strany postupcu, pričom žalovaný doručenie výzvy v konaní nepoprel. Odvolaciemu súdu preto navrhol napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmeniť a jeho žalobe vyhovieť, alternatívne napadnutý rozsudok zrušiť a vrátiť prvoinštančnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie; žiadal trovy konania.

6. V priebehu odvolacieho konania došlo k úmrtiu pôvodného žalovaného W. C. B. (X.X.XXXX), z ktorého dôvodu odvolací súd uznesením zo dňa 23.5.2022 č.k. 6Co/249/2019-215 rozhodol, že v konaní bude pokračovať s jeho dedičmi, aktuálne žalovanými 1/ až 4/.

7. Pôvodný žalovaný, ani jeho právni nástupcovia (aktuálne žalovaní 1/ - 4/) sa k odvolaniu žalobcu nevyjadrili.

8. Odvolací súd, ktorý bol viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 C.s.p.), preskúmal napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, prejednal odvolanie žalobcu bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že nie je dôvodné.

9. Súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v dostatočnom rozsahu, na jeho základe zistil správne skutkový stav veci a napadnutý rozsudok aj podrobne a presvedčivo odôvodnil. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje jeho správnosť (§ 387 ods. 2 C.s.p.).

10. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, citoval právne predpisy, ktoré aplikoval na prejednávaný prípad, a z ktorých vyvodil svoje právne závery.

11. Súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie na právnom názore, podľa ktorého žalobca nie je v predmetnom spotrebiteľskom spore aktívne vecne legitimovaný z dôvodu nedodržania podmienok v zmysle §92 ods. 8 ZoB, pre ktoré považoval zmluvu o postúpení pohľadávok za absolútne neplatnú (§ 39 Obč. zák.).

12. Vecnou legitímáciou je stav vyplývajúci z hmotného práva, kedy jeden účastník civilného súdneho konania (žalobca) je subjektom hmotnoprávneho oprávnenia, o ktoré v konaní ide (je aktívne vecne legitimovaný) a účastník na opačnej procesnej strane (žalovaný) je subjektom hmotnoprávnej povinnosti (je pasívne vecne legitimovaný). V sporovom súdnom konaní súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje banku (porovnaj aj rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 27.októbra 2021 sp. zn. 4Cdo 162/2020). Preskúmvanie vecnej legitímácie, či už aktívnej (existencia tvrdeného práva na strane žalobcu) alebo pasívnej (existencia tvrdenej povinnosti na strane žalovaného) je imanentnou súčasťou súdneho konania (viď aj rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 29.6.2010 sp. zn. 2Cdo205/2009).

13. Odvolací súd akcentuje, že v prejednávanej veci ide o spor s ochranou slabšej strany, v ktorých súd skúma vecnú legitímáciu z úradnej povinnosti. Dôkazné bremeno preukázania splnenia podmienok podľa § 92 ods. 8 vety prvej Zákona o bankách pred postúpením pohľadávky zaťažuje veriteľa, a to aj v prípade, že spotrebiteľ nepoprel s tým súvisiace skutkové tvrdenia veriteľa (pozri aj rozsudok NS SR z 27.10.2021, sp. zn. 4Cdo 162/2020). Zákonými podmienkami platného postúpenia pohľadávky z úveru je teda preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Ide o špecifické zákonné podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, keďže Zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku.

14. Ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách zákonodarca sledoval sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší

zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu. Zákom stanovené podmienky postúpenia, akými sú postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, aspoň 90-dňová lehota trvania omeškania, umožňujúce postúpiť bankovú pohľadávku, nepodporuje ani záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva. Striktné podmienky postúpenia pohľadávky vo svojom súhrne opodstatňujú záver o zániku postúpenia bankovej pohľadávky, so súčasným stanovením výnimiek z tohto zákazu a neumožňujú odklon od pravidiel cesie bankovej pohľadávky v neprospech spotrebiteľa. Pokiaľ teda neboli splnené podmienky podľa § 92 ods. 8 prvá veta ZoB pri postúpení bankovej pohľadávky na nebankový subjekt, ide o postúpenie v rozpore so zákonom (viď aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 147/2017) a ide o neplatný právny úkon v zmysle § 39 Obč. zák.

15. Z obsahu spisu vyplýva, že k postúpeniu predmetnej pohľadávky došlo na základe zmluvy z 23.10.2015 (č. 1237/2015/CE) uzavretej medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalobcom, čomu predchádzalo zosplatnenie úveru ku dňu 29.9.2015 (oznámenie s výzvou doručené žalovanému 5.10.2015). Z uvedeného je zrejmé, že v danom prípade nebola dodržaná podmienka následného nepretržitého omeškania žalovaného dlhšie ako 90 dní po doručení písomnej výzvy podľa § 92 ods. 8 ZoB. Súd prvej inštancie preto správne konštatoval, že žalobca nepreukázal naplnenie zákonom stanovených predpokladov bankovej cesie podľa § 92 ods. 8 ZoB (v danom prípade zachovanie najmenej 90 dňovej lehoty nepretržitého omeškania žalovaného). Na uvedenom vo vzťahu k zachovaniu zákonnej lehoty 90 dní nič nemení ani výzva z 9.9.2015, ktorá sa netýkala ani celej žalovanej sumy. Odvolací súd dodáva, že postúpenie pohľadávky v rozpore so zákonom (ust. § 92 ods. 8 ZoB) nemožno konvalidovať ani včasným a riadnym oznámením o postúpení pohľadávky, ani zmluvnou úpravou vzájomných práv a povinností veriteľa a dlžníka.

16. Možno teda zhrnúť, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď žalobu zamietol pre nedostatok aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v konaní.

17. Pokiaľ ide o námietku žalobcu, že sa súd prvej inštancie neriadil ustanovením § 151 ods. 1 C.s.p., odvolací súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 11. júna 2019, sp. zn. I. ÚS 246/2019), v ktorom vyslovil, že pasivita žalovaného v konaní nemôže mať za následok aplikáciou ustanovenia § 151 ods. 1 a 2 C.s.p. a povinnosť všeobecného súdu priznať akýkoľvek uplatnený nárok.

18. Ako nedôvodný vyhodnotil odvolací súd aj argument žalobcu obsiahnutý v odvolaní namietajúci postup súdu prvej inštancie, ktorým zamietol jeho návrh na rozhodnutie rozsudkom pre uznanie. Z ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít totiž vyplýva, že v spotrebiteľských sporoch možno za relevantný považovať iba informovaný uznávací prejav vôle spotrebiteľa, t. j. taký, ku ktorému spotrebiteľ pristúpil až po tom, čo súd prvej inštancie vykonal poučenie podľa § 292 písm. b/ C.s.p., teda nielen v rozsahu všeobecnej poučovacej povinnosti (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR zo 30.11.2021 sp. zn. 7Cdo 179/2020). Z obsahu spisu vyplýva, že podmienka splnenia poučovanej povinnosti naplnená nebola. Navyiac, vyjadrenie pôvodného žalovaného v rámci jeho výpovede pred súdom prvej inštancie na pojednávaní konanom dňa 29.5.2019 nemožno považovať za taký prejav jeho vôle, ktorý by vyvolával právne účinky predpokladané v ust. § 282 C.s.p. Pôvodný žalovaný uviedol, že „si je vedomý dlhu voči žalobcovi, tak ako sa vyjadril, trovy právneho zastúpenia sa mu ale zdajú privysoké“. Pričom vo vyjadrení, na ktoré sa na pojednávaní odvolával uviedol, že uznáva podlžnosť nesplácania úveru Slovenskej sporiteľni, a.s. v zastúpení žalobcu, nesúhlasí však s výškou trov a odmeny žalobcovi v sume 628 Eur a 1004,85 Eur, nakoľko sa mu zdajú tieto čiastky pomerne vysoké. Uviedol tiež, že si nie je vedomý obdržania listu zo dňa 7.10.2016 (pokús o zmier), kde sú uvedené hodnoty neuhradenej istiny úveru vo výške 7.111,52 eur s príslušenstvom, pričom v platobnom rozkaze je vedená výška istiny vo výške 10.467,06 eur s príslušenstvom. Je ochotný splácať podlžnosť, nakoľko je na dôchodku a zdravotne ťažko postihnutý, požiadal o splátkový kalendár. Vzhľadom na závažnosť tohto uznávacieho inštitútu, najmä za stavu, že ide o konanie s tzv. slabšou stranou, je potrebné dôsledne vyžadovať náležitosti uznávacieho právneho úkonu. V tomto smere odvolací súd poukázal na skutočnosť, že výrazový prostriedok „je si vedomý dlhu“, „chce dlžnú sumu zaplatiť“ nemožno bez ďalšieho považovať za uznávací prejav. Z vyjadrenia žalovaného nie je zrejmé, v akom rozsahu považuje žalobu za opodstatnenú. Byť si vedomý dlhu ešte samo osebe neznamená, že dlžník svoj dlh aj uznáva. S poukazom na túto skutočnosť, jeho vyjadreniu učenému v priebehu konania pred súdom prvej inštancie nemožno priznať právne účinky uznania dlhu v zmysle § 558 Občianskeho zákonníka.

Vzhľadom na vyššie uvedené súd prvej inštancie nepostupoval v rozpore s ust. § 282 C.s.p., keď vo veci nerozhodol rozsudkom pre uznanie, svojím postupom plne rešpektoval a splnil povinnosť vyplývajúcu mu z právnej normy zameranej na ochranu spotrebiteľa.

19. Zohľadniac vyššie uvedené odvolací súd dospel k záveru, že obsah odvolania žalobcu nebol spôsobilý spochybniť správnosť záverov napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v odvolaní uvedených, pričom ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. Preto odvolací súd tento rozsudok ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1 C.s.p.

20. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1, § 255 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 C.s.p. Žalovaní boli v odvolacom konaní úspešní, a preto im vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Vzhľadom na skutočnosť, že im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli, odvolací súd zohľadniac procesnú ekonomiku rozhodol tak, že im nárok na ich náhradu nepriznal (viď uznesenie Najvyššieho súdu SR z 28.februára 2018 sp. zn. 7Cdo 14/2018 uverejnené pod R 72/2018 v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR č. 8/2018).

21. Toto rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

c/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

d/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

e/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne / dovolacie dôvody/ a čoho sa dovolateľ domáha /dovolací návrh/ (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).